

FINNMARKSLØPET

SpareBank
NORD-NORGE

1

finmarkslopet.no

Foto: Jørn Losvar

MARIUS MOHOLDT FINNMARKSLØPET OG 1000 KILOMETER

Tekst Anne-Katrine Kroken.

”Last man standing”, ”Red Lantern”, sistemann i mål eller til mål som nummer 24 av 52 startende (raskt regnet 28 brøyt). Det er mange måter å se det på. En ting er sikkert, det kan vel ikke kalles annet enn imponerende for en mann som startet sin hundekjørerkarriere i **2009/2010** og fullfører det lengste av de lange løpene vi har i Europa.

Handler Rune Olesen, Renathe og Marius Moholdt.

Foto: Kjell O. Brun

Marius Moholdt fullførte Finnmarksløpet med et renrasert siberian huskyspann. Kun en nordmann har gjort dette tidligere. Karsten Grønås, som i 2006

Få fullfører med renrasert spann
For de særs interesserte og på grensen til nerdete (dere andre kan gå rett til start...) **foruten de to nevnte har vi en håndfull europeiske kjørere som har fullført 1000 km med siberian huskyspann:** Bernhard Schuchert (1998 og 2000), Pierre-Antoine Hertier (2007), Jana Henychova (2009) og Isabelle Travadon (2010).

1000 km Finnmarksløp

Jeg ringer Marius som avtalt for å snakke mer detaljer rundt de 1000 kilometerne og som seg hør og bør, om følelser og tanker underveis.

Hvorfor i all verden 1000 kilometer? Det er det løpet som vil kunne gi deg flest utfordringer som langdistanse hundekjørere i Norge. Det var dette som var den fremtidige målsetting når vi startet med siberian husky. Med utfordringer tenker jeg på alt som kan skje underveis i et så langt løp, og ikke minst samspillet med hundene.

Hvilke hunder var i spannet fra start? Grå, Shasa, Snøhvit, Sky, Asti, Lux, Juli, Snehvit, Navdi, Scary, Falk, Varg, Laika og Nasse. Det var de vi hadde tilgjengelig i kennelen. Jeg visste at i alle fall 3 (Scary, Snøhvit og Snehvit) ikke ville klare å fullføre, men planen var å la de følge med så lenge jeg vurderte at de hadde det bra.

Hva tenkte du på startstreken?
På startstreken i Alta var jeg bare glad, ferdig med alle forberedelser og hadde senket skuldrene. Det er som å gå inn i en liten boble hvor det er kun deg og hundene. Selvfølgelig koker det i Alta sentrum under showstarten og de første 15 km til restarten i Sorrisniva. Jeg hadde 10 hunder fra Alta og en "Oslodame" fra et eller annet departement som passasjer. Da gjelder det å svare så godt man kan på en masse spørsmål underveis. Under restarten var det et ekstremt lydnivå, da 58 spann skulle starte med 1 minutt mellomrom. Kjente jo litt på stresset da. På Sorrisniva satte jeg inn de siste 4 hundene.

Kan du fortelle om løpet, hvordan det utartet seg, om spesielle hendelser underveis?

Alta - Skoganvarre (108 km)
Turen til Skoganvarre var fin, men jeg fikk en uventet utfordring allerede før Jotka. Scary virket helt "uttafor" og jeg måtte ha henne i sleden. Det var tilsynelatende ikke noe galt med henne fysisk, men hun kan ha fått en reaksjon på alle inntrykkene fra start, det kan også ha vært varmen. Satte henne inn i spannet igjen etter en tid og hun gikk bra inn til Skoganvarre. Jeg kjente litt på usikkerheten etter en sånn uventet start, taper noe tid underveis. Tok ut 5 timers hvile i Skoganvarre etter kjøreplanen.

Skoganvarre - Levajok (78 km)
Tøff etappe med mye stigning.. Det var humpete spor, mye sukkersnø og scootertrafikken hadde laget grøfter i sporet. Jeg hadde mange spenn foran meg, noe som ikke hjalp på sporkvaliteten. Hundene plumpet en del, men alt i alt en bra gjennomført etappe. Vi hvilte fem timer i Levajok

Levajok - Tana (117 km)
Jeg var spent på denne etappen, den var lang og det viste seg at den var nærmere 130km enn de angitte 110. Det var tungt, sukkersnø og veldig dårlige spor. Jeg kjørte delvis med 2 hunder i sleden de siste 2 milene inn til Tana. Brukte totalt 12 timer. Pga forholdene var hundene slitne og vi besluttet å ta ut 16 timers hvilen her (planen var egentlig å kjøre til Neiden 1). Hundene fikk god hvile, spiste 3 ganger, 2 store måltid og 1 mellommåltid. Snehvit ble satt ut i Tana da hun var mentalt sliten.

Tana - Neiden 1 (94 km)
Den absolutt flotteste etappen. Jeg kjørte ut med 13 uthvilte og spreke hunder. Bra trøkk i spannet og sporene hadde satt seg og var faste og fine. Fikk trøbbel med Scary underveis, hun var sliten og ble satt igjen i Neiden 1.

Neiden 1 - Kirkenes (75 km)
Dette skulle i utgangspunktet være en grei etappe, men vi fikk skikkelig vær med snø og vind. Utfordringen med å ligge bakerst var at jeg ikke hadde noen å kjøre sammen med, så det ble mye tung brøyting for hundene. Det var veldig godt å komme inn til Kirkenes, til et trangt og intimt sjekkpunkt i sentrum. Nå var jeg ordentlig sliten selv, så vi unna oss 10 timer hvile her. Varg ble ikke med videre herfra, da jeg så han hadde antydning til å slå opp skaden fra Femundløpet (muskelbrist).

Kirkenes - Neiden 2 (125 km)
Lang etappe og det var varmt. Jeg hadde med meg halm, og hvilte på sporet 3 timer omtrent halvveis til Neiden 2. Da jeg kom inn til sjekkpunkt var det fremdeles en del andre spann bak og rundt meg, selv om jeg stort sett kjørte alene. Snøhvit ble satt igjen her.

Neiden 2 - Varangerbotn (82 km)
Kraftig stigning opp på fjellet. Fikk

trøbbel med tre hunder og etter tre mil endte alle i sleden (Grå, Juli og Lux). Det ble tungt, men de 8 som ikke satt i sleden gikk veldig bra. I Varangerbotn satte jeg ut Lux, Grå og Falk. Vurderte at Juli kunne bli med videre.

Varangerbotn - Sirbma (74 km)
Grei etappe med de 7 som var igjen, men det begynte å bli tungt psykisk. Mange spann brøt i Varangerbotn så nå var jeg alene bakerst. Sirbma var et flott sjekkpunkt og vi hvilte godt der.

Sirbma - Levajok 2 (73 km)
Kjempetøff etappe, uvær. Stikkene var delvis blåst bort og sporet var helt borte. Navdi gikk på med krum rygg og fant sålen. Jeg prøvde å tenke positivt og motivere meg selv. Vi lå 8 timer i Levajok, jeg følte at hundene trengte hvile.

Levajok 2 - Karasjok (85km)
På vei ut fra Karasjok prøvde en kjø-

rer som ikke fikk hundene i gang å henge seg på oss, men han klarte det ikke og måtte bryte løpet. Jeg kunne egentlig tenkt meg og hatt han med, men vi kjørte atter videre alene. Dette er en ren elveisetappe, flatt og monotont, men virker som det går slakt i nedoverbakke. Hundene gikk fint. Fremme i Karasjok fikk jeg vite at den obligatoriske 8 timers hvilen var utvidet til 12 timer. Bjørn Kaltenborn kjørte akkurat ut av sjekkpunktet da jeg ankom, så det ble 12 timer alene i Karasjok, mens sjekkpunktet sakte men sikkert ble ryddet ned rundt meg og funksjonærene takket for seg. Hundene var spreke så vi hadde godt klart det med 8 timers hvile her.

Karasjok - Alta (130 km)
Lang men fin etappe. Det var driv i spannet og hundene virket friske og raske. Det blåste en del opp til Ravnastua og ned mot Jotka. Jeg stoppet ofte for å gi hundene snacks og kos. Jeg visste nå at vi ville klare det. Vi

kom i mål søndag formiddag, det var masse folk, publikum og kjørere.

"Conquest of Paradise" runget over høytaleranlegget og det var hurrarop. Det var kjempestas å komme i mål, ikke minst for hundene som nå skjøn- te at en lang ferd var over.

Hvilke hunder fullførte?

Det var Shasa, Navdi, Sky, Asti, Juli, Laika og Nasse som gikk hele veien. Shasa og Navdi gikk det meste av løpet i led.

Hvis en av hundene på spannet skulle få en ekstra oppmerksomhet, hvem vil du trekke fram?

Nei, det må jo bli Navdi det. Hun er helt unik, går bedre og bedre jo verre forholdene er. Krummer ryggen og går imot vind og uvær. Hun trekker de andre med seg. Det er vanskelig å tenke seg spannet uten henne!

Marius og hundene brukte 8 dager og **34 minutter på turen og kom til mål i Alta 18. mars kl 13:13, omtrent to døgn etter vinner Inger Marie Håland.** ■

Foto: Elin Berntsen